

лѣма, че повлече дѣцата на музиканта. Малко прѣди да стане това, падна гжста мъгла — толкова гжста, че нищо се не виждаше. Дѣцата се бѣха хванали за ржцѣ и здраво се държеха. Баща имъ ги вика по име, лута се по разни посоки изъ мъглата — напусто. Дѣцата се люлѣха като слаби вѣйки отъ силенъ вѣтъръ, вървѣха и плачеха. Тѣхниятъ плачъ се подемаше отъ бурния сѣвернякъ и се отнисаше далечъ изъ празното пространство.

Краката на едно отъ дѣцата, на момичето, се подкосиха. Не можеше вече да върви нататъкъ. А и гладъ, ужасно ги измъчваше, тъй като отъ два дни не бѣха туряли въ уста залькъ хлѣбъ; това увеличи страданията имъ. Месата на момичето бѣха посинѣли отъ студъ. Залюлѣ се то и падна на снѣга. Сърдцето му постепенно отслабваше. Крввѣта въ жилитѣ му малко по-малко изстиваше. Очитѣ му угасваха. Погледа му ставаше мѣтенъ, цѣкленъ. Трепетъ мина по вкочонѣлото му тѣло. Отвори си то очитѣ и отправи погледъ къмъ смутения си братъ, като че ли искаше да му каже: „Сбогомъ... азъ отивамъ... Ще се видимъ тамъ, горѣ, на небето... Тамъ е сладката ми мама... отивамъ при нея“... Трепна то за сетенъ пѣтъ и „последното му сбогомъ“ къмъ този грѣшенъ свѣтъ, сѣкашъ се спрѣ въ зѣнитѣ на широко-отворенитѣ му очи... Братътъ падна върху трупа на сестра си и го покри съ студени цѣлувки. Той плака...

Едвамъ привечерь бащата намѣри дѣцата си... Едното бѣ мъртво, другото — примрѣло, което, щомъ го зърна, се издигна на немошнитѣ си крака, хвърли се и обхвана колѣното му... Отчаянието на слисания баща бѣ безъ мѣра...

София, 1906 год.

Л. Бобевски.

